

Het Vredespaleis

Spreekbeurtinfo voor kinderen van 10-13 jaar

Tips

Voor je spreekbeurt

1

Op internet is heel veel informatie te vinden over het Vredespaleis. Misschien zie je door de bomen het bos niet meer. Daarom hebben we belangrijke gebeurtenissen, jaartallen en mensen voor je op een rijtje gezet.

2

Op de volgende pagina's staat een uitleg over wat het Vredespaleis is, wat er precies gebeurt en waarom dat belangrijk is. Probeer hier in je eigen woorden een leuk en goed verhaal van te maken. Je hoeft niet alles te gebruiken.

3

Bekijk de Klokhuisaflevering die over het Vredespaleis gaat. Misschien is er zelfs tijd om deze aflevering aan het einde van je spreekbeurt in de klas te laten zien.

4

Je kunt er ook voor kiezen om je spreekbeurt te houden over iemand die belangrijk is geweest voor het Vredespaleis, zoals Hugo de Groot of Bertha von Suttner. Of iemand die daar nu iedere dag werkt. Zoals een rechter. Ook over de Verenigde Naties is natuurlijk veel te vertellen.

5

Voordat je voor de klas gaat staan, oefen dan eerst je spreekbeurt een keer voor een familielid, de buurvrouw of een goede vriend(in). Hebben ze alles begrepen? Kan je het goed uitleggen? Dan ben je er klaar voor!

6

Je kunt je spreekbeurt afsluiten door al je klasgenoten een vredeswens op een briefje te laten schrijven en deze briefjes op te hangen. Op een groot vel of in een boom.

7

Het Vredespaleis heeft een bezoekerscentrum waar je van alles te weten kunt komen over het Vredespaleis. Er is een gratis audiotour die speciaal is gemaakt voor kinderen. Je kunt er zelfs met je hele klas naar toe! Kijk voor de openingstijden op onze website.

8

Misschien worden er op die dag ook rondleidingen in het Vredespaleis gegeven. Het zou natuurlijk extra leuk zijn als je in je spreekbeurt over je eigen ervaringen kunt vertellen. De dagen waarop er rondleidingen zijn, staan ook op onze website.

9

Je hebt een mooi onderwerp uitgekozen en een goed verhaal geschreven. Doe er alles aan om al je klasgenootjes te interesseren voor wat jij ze te vertellen hebt. Spreek daarom goed verstaanbaar en kijk de klas rond. **Zet 'm op!**

Wat is het Vredespaleis?

Het woord zegt het eigenlijk al: het Vredespaleis is het paleis van de vrede. Hier wordt gewerkt aan het **bewaren van de vrede** tussen landen door ervoor te zorgen dat ze niet met elkaar in de problemen raken. En als landen al een probleem met elkaar hebben, dan kan dat in het Vredespaleis worden opgelost. Want voor je het weet lopen die problemen of ruzies uit op een oorlog! En dat is wat er vroeger met grote regelmaat gebeurde.

Tijdens deze oorlogen, die soms heel lang duurden, raakten mannen, vrouwen en kinderen gewond of werden zelfs gedood. Hun gezinnen moesten het vanaf dat moment zonder een vader, een dochter of een broer doen. Mannen en vrouwen waren hun geliefde kwijtgeraakt. De opbrengst van het land, zoals het graan op de akkers, werd vaak door soldaten opgegeten of helemaal stukgelopen. De legers roofden en plunderden,

steden werden in de brand gestoken en verwoest en er werd een hoop kapotgemaakt. Families besloten daarom dikwijls om hun huis te verlaten, een paar spullen in te pakken en op weg te gaan naar een veiligere plek. Een oorlog kostte veel geld, niet alleen voor alle soldaten en hun wapens, maar ook om weer te herstellen wat beschadigd was geraakt. Geld dat ook besteed had kunnen worden aan scholen of aan ziekenhuizen of aan andere verbeteringen. Oorlog kan je dus maar beter helemaal voorkomen.

Die ruzies en problemen liepen niet alleen vroeger geregeld uit op een oorlog: die kans op gevechten bestaat ook nu nog. En het komt maar al te vaak voor dat er toch weer een oorlog begint. Daarom wordt er iedere dag hard gewerkt in het Vredespaleis.

Ruzie krijgen & ruzie bijleggen

Hoe wordt er in het Vredespaleis gewerkt aan vrede?

Vaak ontstaat ruzie omdat je allebei iets anders of juist hetzelfde wilt: je broer en jij willen allebei met de bal spelen of op die ene lekkere stoel voor de tv zitten. Wil je daar niet iedere dag over ruziën? Dan kun je er maar beter goede afspraken over maken. Het gaat vaak mis als er geen goede afspraken zijn gemaakt of als iemand zich niet aan de afspraken houdt.

Ook landen kunnen maar beter goede afspraken met elkaar maken. Bijvoorbeeld waar de grens ligt, waar het ene land ophoudt en waar het andere land begint. Afspraken tussen landen kunnen worden vastgelegd in **verdragen**. Soms zijn er ook afspraken die niet op papier staan maar toch al eeuwenlang door iedereen als een afspraak worden gezien. Ook die afspraken tellen mee. Maar soms zijn er problemen waarover nog geen afspraak is gemaakt.

Het Vredespaleis werd gebouwd voor een gerechtshof, het Permanente Hof van **Arbitrage**. Hier kunnen landen samen naar toe gaan om aan de arbiters van dit hof voor te leggen waarover ze het oneens zijn. Arbiters

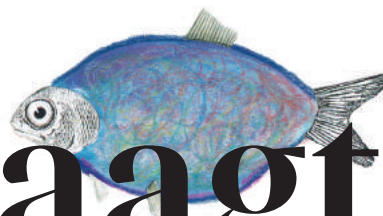
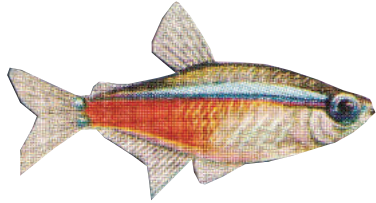
zijn een soort rechters. De landen vertellen aan de arbiters waardoor de ruzie is ontstaan. De arbiters luisteren goed naar beide landen. Ook vinden de arbiters het belangrijk dat de landen elkaars argumenten goed begrijpen, zodat ze niet binnen de kortste keren opnieuw ruzie krijgen.

Deze arbiters bestuderen ook nauwkeurig welke afspraken er in het verleden gemaakt zijn. Vervolgens beslissen ze wat de beste én de eerlijkste oplossing is. De landen moeten zich **neerleggen** bij de uitspraak van de arbiters. Of ze het ermee eens zijn of niet: dat hebben de landen van tevoren met elkaar afgesproken. Afspraak is afspraak: de uitspraak is de uitspraak. Zo wordt het probleem tussen twee landen opgelost en stopt de ruzie.

Misschien heeft één van de landen niet gekregen wat het graag wilde. Toch zijn allebei de landen vaak heel blij met de beslissing van de arbiters. Want de ruzie is nu tenminste voorbij en nu kunnen ze zich weer met andere dingen bezighouden.

Dit vraagt om problemen

Waar kunnen landen zoal ruzie over hebben?

Landen maken natuurlijk geen ruzie over wie het eerst mag kiezen uit al die lekkere chocolaatjes. Of... omdat je eerst moet kloppen voordat je de kamer van je zus binnengaat. Of van wie de schommel in de tuin is. Maar ook landen hebben genoeg dingen om het oneens over te zijn of ruzie over te krijgen. Denk maar eens aan:

Grenzen

Soms is het onduidelijk waar de grens tussen twee landen precies loopt. Bijvoorbeeld in woestijnen of in de bergen. Eeuwenlang was dit voor veel landen ook onbelangrijk. Soms grazen de schapen van de herders nu eenmaal hier omdat het gras er zo mooi groen is, en soms weer daar. Wat maakt het ook uit.

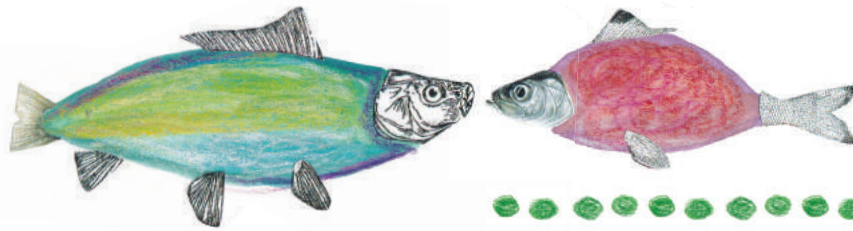
Totdat er wordt ontdekt dat er kostbare grondstoffen in de grond van het grensgebied blijken te zitten, zoals olie. Dan kunnen beide landen toch

opeens gaan vinden dat het gebied, en dus deze grondstoffen, van hen is. Dat kan nog wel eens uitlopen op een fikse ruzie!

! **Guyana en Suriname** zijn twee landen in Zuid-Amerika. De mensen in Guyana en Suriname halen hun olie uit Venezuela. Dit hebben ze nodig voor hun auto's en hun fabrieken. Veel mensen in deze landen zijn arm en de olie uit Venezuela is duur.

De grens tussen Suriname en Guyana is een rivier. De rivier komt uit in de zee. Guyana vindt dat de rivier nog bij Guyana hoort maar Suriname vindt dat de rivier juist helemaal bij Suriname hoort. Ze ruziën er al jaren over. Op een dag wordt ontdekt dat er op de plek waar de rivier in de zee uitmondt, olie in de bodem zit. Wat een geluk! Nu hoeven de mensen nooit meer naar Venezuela voor die veel te dure olie. Maar ook de ruzie laait weer op. Want beide landen vinden dat de rivier nog bij hun land hoort en de olie ...dus ook! Suriname en Guyana besluiten daarom om aan het hof te vragen waar de grens precies loopt.

Vis

In landen die aan een zee grenzen, wordt vaak veel vis gegeten. Voor de vissers, de marktkooplui en de restaurants zijn de vissen heel belangrijk omdat iedereen graag een visje eet. De vissen leveren geld op! Ook al zijn de oceanen van alle landen samen, afgesproken is dat iedereen alleen voor z'n eigen kust mag vissen en niet bij de burens. Ook is tussen landen afgesproken hoeveel kilometer je uit je eigen kust vissen mag vangen. Nu wordt het lastig. Want sommige landen hebben ver van hun vaste land vandaan, ook nog kleine eilanden vanwaar ze willen kunnen vissen. Maar die eilanden kunnen wel eens in of heel dichtbij het visgebied van een buurland liggen, waardoor vissersboten zich per ongeluk wel eens vergissen. Of... was het misschien geen échte vergissing?

Schade

Fabrieken of vrachtschepen lozen soms vervuilende stoffen in een rivier of in zee. Niet alleen mensen uit hun eigen land, maar ook mensen uit de buurlanden of uit landen nog verder weg kunnen daar last van hebben. Ze worden er zelf ziek van, of hun vee of de gewassen die ze verbouwen willen niet meer goed groeien. Vaak kost het heel veel geld om het water weer te zuiveren en kan er onenigheid ontstaan wie dit zal moeten betalen....

Kijk in de **werkmapp** naar het filmpje over Argentinië en Uruguay die samen hadden afgesproken om goed te zorgen voor de rivier die tussen hen instroomt

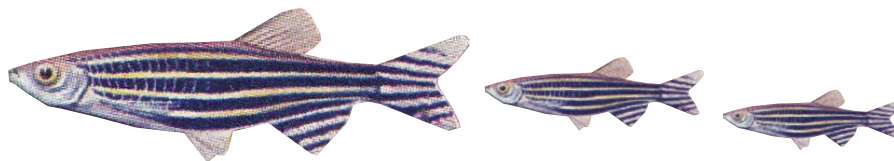
Een van de grootste rivieren in Nederland is de Rijn. Maar voordat de rivier Nederland binnenstroomt, heeft hij al een lange weg afgelegd: hij begint in de bergen van Frankrijk en stroomt door Zwitserland, Duitsland, Luxemburg en Nederland naar de Noordzee. De ministers van deze landen spraken met elkaar af er allemaal voor te zullen zorgen dat het water van de Rijn schoon blijft. In Nederland komt het water uit de kraan namelijk uit de Rijn en ook geven we de planten in de kassen van dit water te drinken. Maar natuurlijk maken we het eerst nog even heel goed schoon.

Op een dag merkten de bedrijven die het water zo zuiver moesten maken dat je het op kunt drinken, dat ze het water steeds langer moesten filteren. Er zat namelijk veel meer zout in dan vroeger! De machines draaiden overuren. En dat kostte een hoop geld.

Al gauw bleek dat het zout al in Frankrijk in de rivier terecht was gekomen. Het kwam uit de mijnen die aan de Rijn liggen. Nederland vond dat Frankrijk deze fabrieken moest verbieden om hun water in de rivier te lozen. Ook vond Nederland dat Frankrijk maar moest meebetalen aan het zuiveren van het water.

Dit was het moment dat er een ruzie ontstond. Want de vraag was natuurlijk: hoeveel moet Frankrijk dan aan Nederland betalen? Ze werden het niet met elkaar eens en besloten samen naar het Vredespaleis te gaan. De arbiters van het Permanente Hof van Arbitrage droegen Frankrijk op om te voorkomen dat er zoveel zout in de Rijn terecht kwam en vertelden ook welk bedrag Frankrijk aan Nederland moest betalen om het water te zuiveren. Nu het duidelijk was wat er moest worden gedaan, was er geen reden meer om nog langer door te ruziën. De landen konden gewoon weer als vrienden verder.

Eilanden

In zeeën en oceanen liggen heel veel onbewoonde eilandjes. Vaak heeft niemand er ook maar een beetje belangstelling voor, want ze zijn soms zo klein of zo ruig dat je er niet eens op kunt leven. Totdat één land de eilandjes toch wil gaan gebruiken, om er bijvoorbeeld een haven aan te leggen. Of om er naar gas of naar olie te boren. Misschien zit de grond er wel vol mee! En daar zal het land natuurlijk veel aan kunnen verdienen! Op dat moment krabben ook andere landen zich even achter hun oren...Hé, zijn die eilandjes eigenlijk wel van jou?

Kijk in de **werkmapp** naar het filmpje over Jemen en Eritrea. Deze twee landen liggen allebei aan de Rode Zee, een zee waar veel schepen doorheen varen en handel plaatsvindt. Ook in de Rode Zee liggen eilandjes waar niemand precies van wist tot welk land ze behoren. Deze vraag hebben Eritrea en Jemen daarom voorgelegd aan het Permanente Hof van Arbitrage.

Diplomaten & Spionnen

Als je bij je opa en oma bent, moet je je houden aan hun regels. Bijvoorbeeld hoe laat ze willen eten. Of misschien willen ze dat je je schoenen uitdoet voordat je binnenstapt, terwijl dat bij jou thuis helemaal niet hoeft.

Ook landen hebben met elkaar afgesproken dat je je goed moet gedragen als je in een ander land bent. Je bent namelijk te gast! En dus moet je je aan de regels houden van dat land. Maar doe je daar toch iets wat volgens de wet van het land niet mag, dan kan je niet zomaar worden opgepakt en

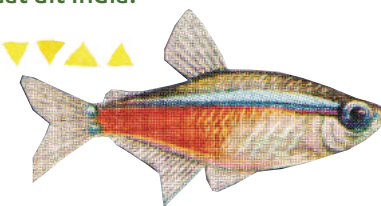
gevangengezet. Er moet altijd eerst een eerlijke rechtszaak komen. Ook moet je altijd hulp kunnen krijgen van een advocaat of een diplomaat uit je eigen land. Het land waar je wordt opgepakt en beschuldigd, moet dat voor je regelen. Ook hebben landen met elkaar afgesproken dat je niet bij elkaar mag spioneren als je op bezoek bent, want spioneren is voor iedereen verboden.

! **India en Pakistan** zijn burens, maar allesbehalve vrienden. Je zou zelfs kunnen zeggen dat het elkaars vijanden zijn. Soms zijn er in Pakistan opstanden tegen de regering. Pakistan verdenkt India ervan dat zij de opstandelingen een beetje helpen. Want India vindt het natuurlijk helemaal niet erg dat de regering van Pakistan het soms een beetje moeilijk wordt gemaakt.

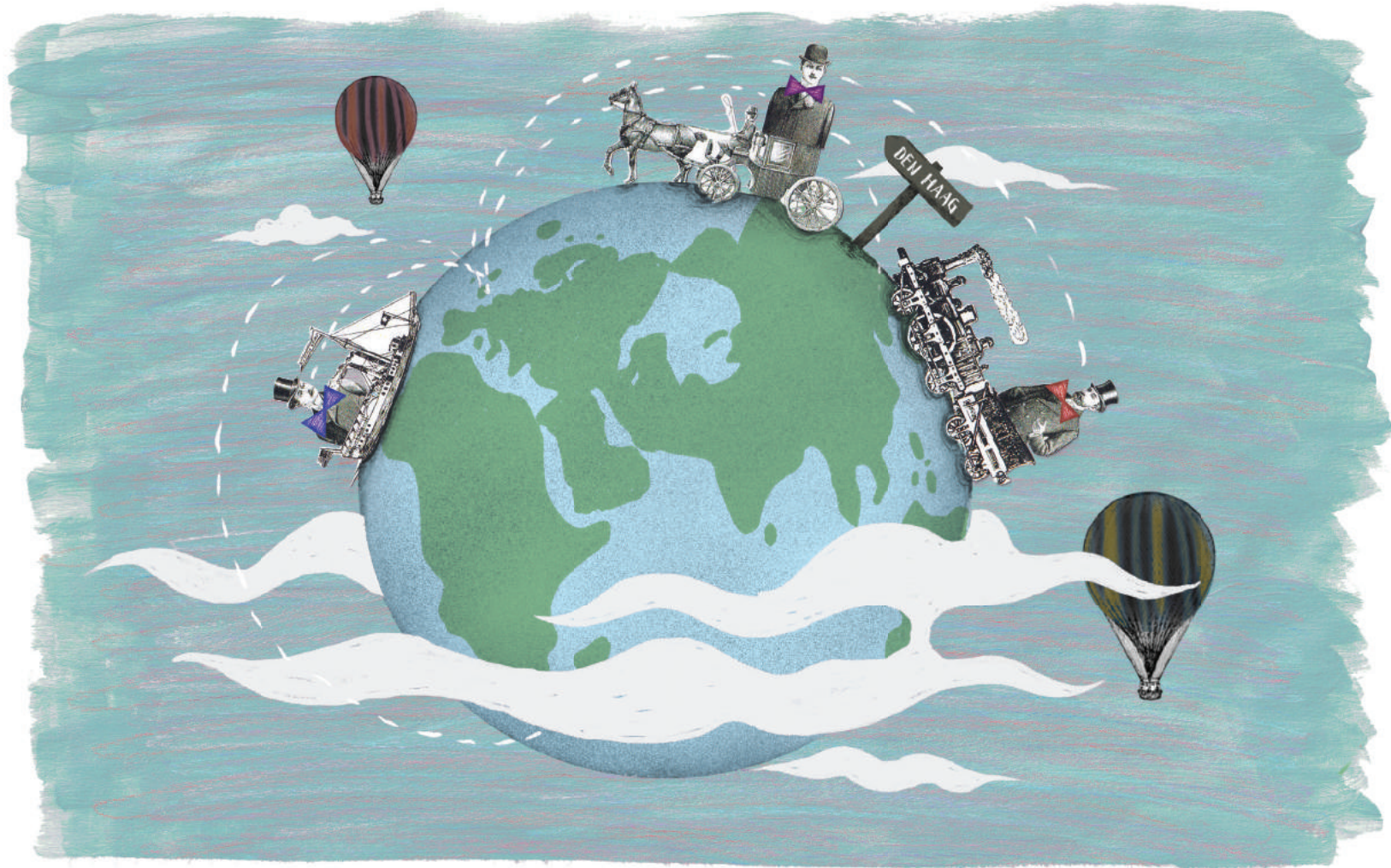
Tijdens een van die opstanden in Pakistan pakte de politie een Indiase man op, meneer Jadhav, en veroordeelde hem ter dood. De Pakistanen waren er namelijk van overtuigd dat hij een spion was. En spioneren mag niet. India ging snel naar het Internationaal Gerechtshof met de vraag om Pakistan een halt toe te roepen: meneer Jadhav was namelijk onschuldig en had helemaal geen eerlijke rechtszaak gehad zodat hij zich kon verdedigen. Ook had hij geen hulp van een diplomaat gekregen. Meneer Jadhav was een Indiër en daarom wilde India dat Pakistan hem weer terugbracht naar India.

Het Hof kan niet beoordelen of meneer Jadhav nu wel of geen Indiase spion is. Maar wel dat Pakistan hem een eerlijke rechtszaak had moeten geven waarin hij wordt geholpen door een diplomaat uit India.

Van jaar tot jaar

Hoe is het Vredespaleis er gekomen?

Het Vredespaleis werd geopend in 1913. Het is dus al meer dan een eeuw oud. Zes jaar lang werd er iedere dag aan het paleis gebouwd: gemetseld, getimmerd, geschilderd. Maar voordat men kon beginnen met bouwen, moest er ook al heel wat werk worden verzet.

1899

Landen van over de hele wereld stuurden in het jaar 1899 een minister of een andere hoge meneer naar Den Haag. Hier werd namelijk de Eerste Haagse Vredesconferentie gehouden, in een van de paleizen van Koningin Wilhelmina. Voor sommige van deze heren betekende dat een flinke reis, want vliegtuigen waren er nog niet. Dus reisden ze dagen of soms wekenlang per schip, in een koets of met de trein.

Op deze Vredesconferentie overlegden de ministers of andere **vertegenwoordigers** van de landen met elkaar wat de beste manier zou zijn om oorlogen in de toekomst te voorkomen. Wat nu als we allemaal, en ook allemaal tegelijk, onze wapens inleveren? Of onze legers ontslaan? Want dat leek veel gewone burgers een geweldig goed idee. Maar veel landen konden zich hier toch niet in vinden. Want wat nu als er toch...

Wél vonden ze het een goed idee om een gerechtshof speciaal voor landen op te richten. Hier konden hun meningsverschillen en ruzies worden opgelost voordat deze zouden veranderen in een oorlog. Ze spraken af dat ze allemaal

naar dat hof zouden gaan zo gauw er problemen ontstonden én dat ze zich daarna zouden neerleggen bij het oordeel van het hof. En zo richtten de vertegenwoordigers van al die landen aan het einde van de Eerste Haagse Vredesconferentie samen het Permanente Hof van Arbitrage op.

1903

De hoge heren die hun land hadden vertegenwoordigd waren trots naar huis gereisd, want wat hadden ze met elkaar geschiedenis weten te schrijven! Een gerechtshof voor landen waardoor de wereld eindelijk zou veranderen in een vreedzame plek....Dát was nog eens een verantwoordelijkheid voor die arbiters. De vertegenwoordigers waren het erover eens dat deze taak een hele zware en eervolle taak was waar iedereen bijzonder veel respect voor moest hebben. Daarom besloten ze dat het Permanente Hof van Arbitrage een eerbiedwaardig gebouw verdiende, een echt paleis. Een Paleis voor de Vrede.

Aan Andrew Carnegie, een van de rijkste mensen ter wereld met een groot hart voor de vrede, werd gevraagd of hij dit prachtige idee mogelijk wilde maken. Dat wilde hij wel. En hij schreef een dikke cheque uit van 1.5 miljoen dollar. Dat zou nu wel 43 miljoen euro zijn. De bouw van het Vredespaleis kon beginnen!

→ Andrew Carnegie

1905

Op een groot stuk land aan de rand van Den Haag werd een mooi plekje gevonden om het paleis te bouwen en een mooie tuin aan te leggen. Maar hoe zou dit paleis er eigenlijk uit moeten komen te zien? Beroemde architecten uit de hele wereld kregen de kans om hun fantasie de vrije loop te geven. Zij stuurden hun beste ideeën op: grote kleurige schetsen van statige paleizen, chique paleizen, sprookjesachtige paleizen en droompaleizen vielen op de mat. Niets was te gek!

De jury werd op slag verliefd op het ontwerp van een Franse architect, Louis Marie Cordonnier. Zijn paleis.... dat moest het paleis van de vrede gaan worden.

Even denken hoor... Een paleis bouwen in maar zes jaar tijd? Dat is wel heel kort voor zo'n groot gebouw! Er werd niet alleen hard gewerkt, ook maakten de bouwers gebruik van materialen waarmee je razendsnel kon bouwen. Zoals staal en beton.

1907

Alle vertegenwoordigers reisden in 1907 opnieuw af naar Den Haag, want ze wilden graag met eigen ogen zien dat de allereerste steen van het Vredespaleis werd gelegd. Natuurlijk werd daar een groot feest van gemaakt! Tijdens de feestelijkheden beloofden ze allemaal dat ze ook zélf een steentje zouden bijdragen aan het paleis, door een cadeau te geven. Dit kon een bijzonder kunstwerk zijn maar ook een bouw-materiaal, zoals hout of marmer.

1913

Het Vredespaleis werd geopend!

Het Permanente Hof kon op 4 september 1913 zijn intrek nemen in een gebouw waar de vrede op allerlei manieren in en op was afgebeeld. Staatshoofden kwamen van heinde en verre om hier zelf getuige van te zijn. Ook Andrew Carnegie was natuurlijk present. Journalisten uit de hele wereld schreven lovende stukken voor hun kranten en de inwoners van Den Haag keken aan de kant van de weg nieuwsgierig toe toen alle mooie koetsen met hoge heren en dames aan kwamen rijden. Dit was nog eens wereldnieuws!

En daarna

Iedereen was vanaf de dag waarop het paleis was geopend, erg nieuwsgierig of de wereld nu ook echt veranderen zou. Telkens als mensen op vrede hoopten, dachten ze ook even aan het Vredespaleis. En telkens wanneer ze het Vredespaleis zagen, hoopten ze opnieuw dat er nooit meer oorlog zou komen. Maar die kwam er wel. Er braken zelfs twee oorlogen uit die groter waren dan welke oorlog ooit ervoor. De Wereldoorlogen.

Maar het Vredespaleis was niet alleen in 1913 op de voorpagina van veel kranten te zien. Ook nu komt het paleis gelukkig nog vaak in het nieuws. Bijvoorbeeld als er een moeilijk **conflict** wordt opgelost. Want de wens dat de wereld steeds een beetje minder oorlog kent is er, net als het paleis zelf, natuurlijk nog altijd.

ZWITSERLAND

KOREA

SLOVENIË

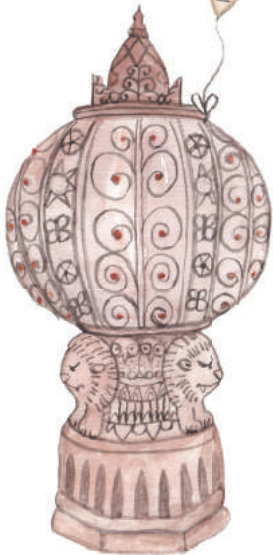

DUISSLAND

PORTUGAL

HONGARIJE

Hier zie je welk land welk cadeau heeft gegeven

NOORWEGEN

ZWEDEN

china

SPANJE

BRASILIË

EL SALVADOR

NEERLANDS
INDIË

HAÏTI

In de hoofdrol

Aan wie hebben we het Vredespaleis te danken?

NICO

Tsaar Nicolaas de Tweede

regeerde over Rusland, waar al veel oorlogen hadden plaatsgevonden. Hij vond oorlogen veel te duur. Ook was hij ervan overtuigd dat oorlogen alsmear meer slachtoffers zouden eisen omdat er steeds betere technieken kwamen om de vijand schade toe te brengen. Een somber vooruitzicht, vond Tsaar Nicolaas. Daarom nodigde hij in 1899 alle landen uit voor de Eerste Haagse Vredesconferentie. Met succes! Ze waren allemaal present.

Koningin Wilhelmina

was het achterrichtje van Tsaar Nicolaas en zij hielp haar neef graag een handje bij het waarmaken van zijn droom: het organiseren van de Eerste Haagse Vredesconferentie. Ze stelde voor deze bijeenkomst een van haar mooiste paleisjes in Den Haag beschikbaar, Paleis Huis ten Bosch. Het paleis waar nu onze koning en koningin in wonen! Nederland was namelijk wel een geschikt land voor deze conferentie, omdat het neutraal was. We hadden geen speciale vrienden of vijanden, niemand zou zich in ons land dus bevoorreed of achtergesteld kunnen voelen.

WILLY

BERTY

Bertha von Suttner, een Oostenrijkse barones, had zelf een oorlog van dichtbij meegemaakt. Ze schreef in 1889 een boek over wat de oorlog allemaal teweeg brengt. Dit boek, *De wapens neer!* maakte op veel mensen een grote indruk en werd wereldberoemd. Bertha von Suttner wilde dolgraag meepraten op de Eerste Haagse Vredesconferentie, maar omdat ze geen land vertegenwoordigde en

ook nog eens een vrouw was, kreeg ze geen uitnodiging. Daarom huurde ze een mooie kamer in een hotel in de buurt zodat ze de vertegenwoordigers die voor advies graag af en toe bij haar op de thee kwamen, toch goede raad kon influisteren.

Andrew Carnegie werd geboren in een arm gezin in Schotland, maar verhuisde toen hij nog jong was naar Amerika. Hij had allerlei baantjes en maakte razendsnel carrière. Uiteindelijk werd hij de directeur van een grote staalfabriek, waarmee hij veel geld wist te verdienen. Toen hij zijn bedrijf

ANDY

Hugo de Groot was allang dood toen het Vredespaleis werd gebouwd. Toch is het maar de vraag of het paleis er ooit was gekomen als hij er niet was geweest. Hij bedacht namelijk al eeuwen eerder aan welke regels landen zich moeten houden tijdens een oorlog of waarom verdragen zo belangrijk zijn om te voorkomen dat er misverstanden ontstaan. De boeken die hij hierover schreef werden door veel landen gebruikt om tot goede spelregels en afspraken met elkaar te komen.

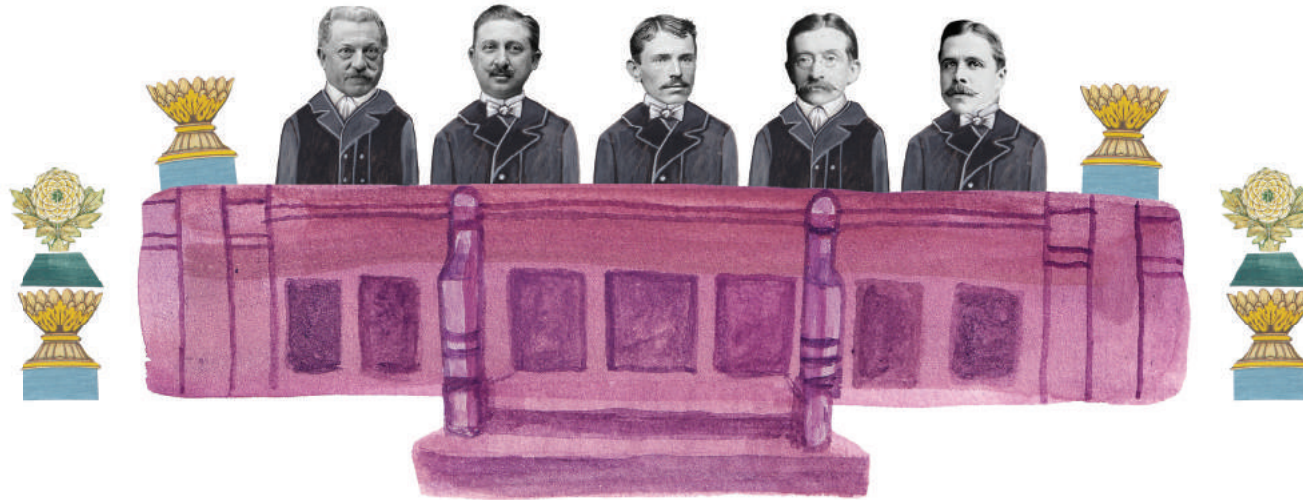
HUGH

verkocht was hij plotsklaps de rijkste man ter wereld. Zijn fortuin wilde hij niet voor zichzelf houden maar besteedde hij liever aan dingen die de wereld een beetje beter maken. Zo schonk hij veel geld aan bibliotheken, deed hij aan kerken en concertzalen duizenden orgels cadeau en betaalde hij de bouw van het Vredespaleis!

De Paleisbewoners

Wie werken er in het Vredespaleis?

Permanent Hof van Arbitrage

Het Permanente Hof van **Arbitrage** is de oudste organisatie in het Vredespaleis. Dit gerechtshof bestond al voordat het Vredespaleis werd gebouwd en was zelfs de reden om het Vredespaleis te bouwen! Als twee landen ruzie hebben en zelf geen oplossing kunnen bedenken waar ze het allebei mee eens zijn, dan kunnen ze met hun probleem naar dit hof toe gaan. Ze vragen dan of de arbiters, zo noem je de rechters van dit hof, willen beslissen wat de beste oplossing is. De landen mogen meedenken hoe de rechtszaak over het probleem eruit komt te zien. Zo kiezen ze samen welke taal er wordt gesproken.

Ook bepalen ze samen of er journalisten aanwezig mogen zijn om in de krant verslag te doen van de zaak. Het allerbelangrijkste en het allerbijzonderste is dat de landen zelf iemand kunnen aanwijzen die zich als arbiter over de ruzie gaat uitspreken. Dat moet natuurlijk iemand zijn die veel verstand heeft van regels, wetten en **verdragen!** De landen kiezen allebei iemand als arbiter en samen mogen de arbiters dan nog iemand uitkiezen die hun voorzitter wordt. Zo zijn ze altijd met een oneven aantal. Dat is handig als er gestemd moet worden, want zo kan het nooit één tegen één of twee tegen twee worden.

Internationaal Gerechtshof

Jarenlang was het Permanente Hof van Arbitrage het enige gerechtshof in het Vredespaleis. In 1945, vlak na de Tweede Wereldoorlog, werden de **Verenigde Naties** opgericht. Landen die hier lid van werden, beloofden elkaar om zich aan bepaalde regels te houden, zodat er geen nieuwe oorlog zou uitbreken. De Verenigde Naties kregen ook een eigen gerechtshof: het Internationaal Gerechtshof. En dit hof mocht ook komen werken in het Vredespaleis! Vanaf die dag waren er twee gerechtshoven in het Vredespaleis.

Het Internationaal Gerechtshof bestaat uit 15 rechters die bij iedere rechtszitting allemaal aanwezig zijn. Samen luisteren ze naar wat de landen te zeggen hebben, overleggen ze wie er gelijk heeft en beslissen ze wat de uitspraak zal zijn.

Leuk om te weten

Tijdens de zittingen wordt er altijd Engels en Frans gesproken. Voor wie niet vloeiend Frans spreekt of voor wie minder goed is in Engels, zijn er vertalers aanwezig die het Engels naar het Frans vertalen en het Frans naar het Engels. Daarom hebben de rechters op foto's altijd een koptelefoon op.

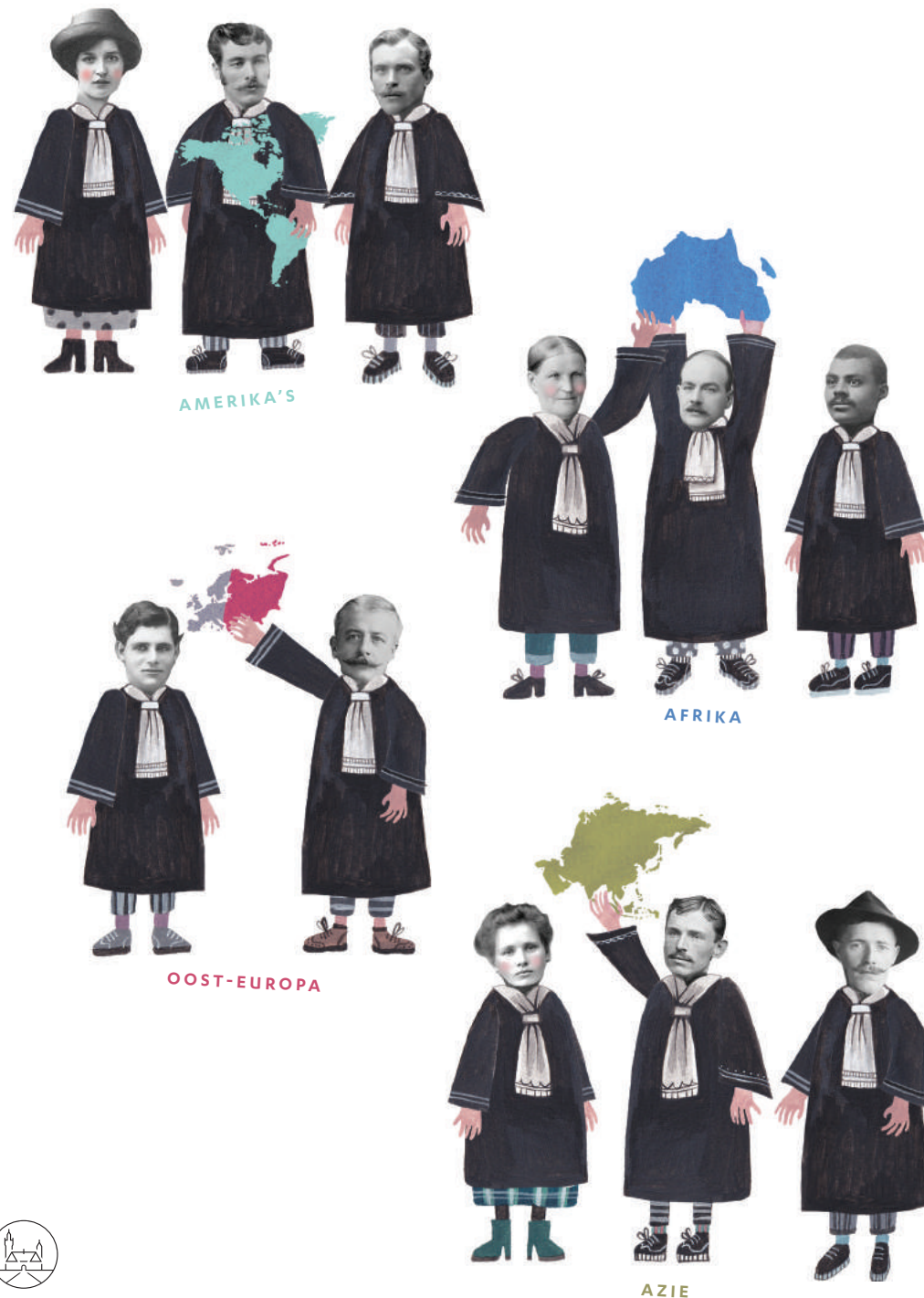

De rechters komen uit allemaal verschillende landen. Toch zitten ze er niet om namens hun eigen land te spreken, want dan zou ieder land een eigen rechter naar het gerechtshof willen sturen. Iedere rechter mag voor 9 jaar in het Hof plaatsnemen. Dan is het de beurt aan een ander land. De rechters zijn helemaal onpartijdig. Ze mogen nooit een land voortrekken omdat ze er bijvoorbeeld wel eens op vakantie zijn geweest of omdat ze er iemand kennen. Wel is vastgelegd hoeveel rechters per werelddeel mogen worden aangesteld. Op het ene continent wonen immers meer mensen dan op het andere continent. Uit het ene continent komen dus ook meer rechters dan uit het andere continent! De rechters zijn een soort spiegel van de wereldbevolking. Samen vormen de rechters dus een echt Wereldhof.

! Goed om te weten

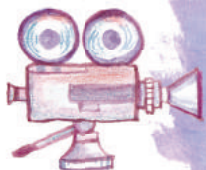
Sinds de opening van het Vredespaleis zijn er in Den Haag heel wat organisaties gekomen die ook werken aan meer vrede en rechtvaardigheid. Een van die organisaties is het Internationaal Strafhof. Dit is ook een internationaal gerechtshof maar níet voor landen, zoals het Internationaal Gerechtshof van de Verenigde Naties. Bij het Strafhof wordt namelijk besloten of iemand die ervan verdacht wordt dat hij een volk heeft onderdrukt, uitgebuit of zelfs vermoord, ook echt schuldig is. Als dat zo is, krijgt hij hiervoor natuurlijk een zware straf.

WEST-EUROPA & OCEANIË

Bij het Internationaal Gerechtshof kloppen landen aan die lid zijn van de Verenigde Naties en een probleem hebben met een ander lid. Samen komen ze er alsmaar niet uit door goed te praten of te onderhandelen. Daarom leggen ze hun ruzie voor aan het gerechtshof van de Verenigde Naties. Ze kunnen dat samendoen, maar heel vaak klopt eerst één land bij het hof aan. Bijvoorbeeld omdat het ene land vindt dat een ander land zich niet aan een afspraak houdt. Het land kan aan het Gerechtshof vragen om dat andere land ook voor de rechtbank te laten komen zodat er een einde aan de ruzie komt. Niet alle landen zijn hier natuurlijk blij mee, soms komen ze natuurlijk liever niet. Maar als je lid wilt zijn van de Verenigde Naties moet je ook luisteren naar de rechters van de Verenigde Naties.

In de **werkmop** zijn drie animatiefilmpjes te zien van problemen die het Internationaal Gerechtshof heeft opgelost. Kijk ze alle drie!

Wat zijn nu eigenlijk de belangrijkste verschillen tussen het Internationaal Gerechtshof en het Permanente Hof van Arbitrage?

Misschien kan je deze vraag aan je klasgenoten stellen!

- 1 Het Permanente Hof van Arbitrage is veel ouder dan het Internationaal Gerechtshof
- 2 Bij het Permanente Hof komt iedereen altijd helemaal vrijwillig
- 3 Ook mag je zelf kiezen in welke taal de rechtszaak plaatsvindt
- 4 Het Internationaal Gerechtshof is het hof van de Verenigde Naties
- 5 Bij het Internationaal Gerechtshof zijn de landen ook altijd lid van de Verenigde Naties
- 6 De rechters van het Internationaal Gerechtshof komen nooit uit hetzelfde land
- 7 Bij het Internationaal Gerechtshof dragen de rechters toga's

Haagse Academie

Studenten die later graag als advocaat van een land, als diplomaat of als rechter willen werken, kunnen les krijgen aan de Haagse Academie van het Vredespaleis. Deze lessen gaan over Internationaal Recht: regels die gaan over hoe landen met elkaar om moeten gaan en die voor alle landen gelden. Veel van deze regels werden bedacht door Hugo de Groot. De studenten en de professoren die deze lessen geven, komen hiervoor uit de hele wereld naar Den Haag. Zo leren de studenten tijdens en na de lessen ook veel van elkaars land en elkaars cultuur.

Bibliotheek van het Vredespaleis

Andrew Carnegie wist het al: als je boeken leest, leer je hoe de wereld in elkaar zit. En hoe meer je weet over andere landen, des te beter je begrijpt wat ze belangrijk vinden en waarover ze ruzie zouden kunnen krijgen met hun burens. Of misschien hebben ze daar zelfs al eens een fikse ruzie over gehad! In de bibliotheek van het Vredespaleis kan je dat

allemaal opzoeken. Ook vind je er welke regels en wetten in ieder land geldig zijn. Of welke verdragen landen met elkaar sloten. En de boeken van Bertha von Suttner en van Hugo de Groot staan er natuurlijk ook. De rechters van het Internationaal Gerechtshof en de arbiters van het Permanente Hof van Arbitrage komen er iedere dag boeken lenen om zich goed voor te bereiden op een rechtszaak. Maar ook studenten die later graag zelf als rechter willen werken of als **diplomaat**, bestuderen de boeken uit de Vredespaleisbibliotheek.

Carnegie Stichting

Voor al deze paleisbewoners moet het paleis iedere dag tiptop in orde zijn. Landen moeten gastvrij kunnen worden ontvangen, rechtszittingen moeten in alle rust kunnen worden voorbereid en vervolgens moeten er natuurlijk rechtszaken worden gehouden. Voor deze belangrijke gebeurtenissen moet het Vredespaleis er altijd netjes uitzien, moeten alle lampen branden, mogen de deuren niet piepen, moeten de kunstwerken stralen en wordt het gras gemaaid. Hier zorgt de Carnegie Stichting voor. Genoemd naar de man die er ooit voor gezorgd heeft dat het paleis er kwam, zorgt deze stichting ervoor dat het paleis nog altijd even waardig is als toen.

De Carnegie Stichting organiseert ook bijeenkomsten voor belangrijke mensen waarop zij met elkaar praten en nadenken over de grote problemen in de wereld die misschien nog wel eens voor een grote ruzie kunnen zorgen. Zoals de verandering van het klimaat.

Veel succes!

En nu is het aan jou om een applausje te krijgen!

Je hebt nu een hoop geleerd over het Vredespaleis. Je hebt gelezen hoe het paleis er is gekomen, wie er allemaal in het paleis werken en hoe ze met hun werk ervoor zorgen dat er steeds minder oorlog en steeds meer vrede is.

Vraag je je misschien af waarom er dan toch nog zoveel gevechten in de wereld zijn? Vaak zijn die gevechten niet tussen landen, maar ín een land. Bijvoorbeeld tussen verschillende groepen mensen in het land. Dat noem je een burgeroorlog. De problemen waarover ze ruziën en vechten hebben er vaak mee te maken dat de mensen in het land erg arm zijn, niet eerlijk worden behandeld en zich niet veilig voelen. Of de ruzies gaan over welke groep waar mag wonen. Aan het oplossen van deze problemen wordt ook dagelijks gewerkt: door de Verenigde Naties, door allerlei organisaties in Den Haag of ergens anders op de wereld, maar misschien ook wel door jouw school, jouw voetbalvereniging, de kerk in je wijk of door jezelf.

Het Vredespaleis heeft ervoor kunnen zorgen dat heel wat oorlogen nooit zijn losgebarsten en er tussen landen ook niet meer zo vaak oorlog is als vroeger. Tijdens de lessen van de Haagse Academie leren de studenten alles over het Internationaal Recht. Ze bewaren het in hun hoofd en zo nemen ze wat ze hebben geleerd mee naar hun eigen land, waar ze na

hun studie aan het werk zullen gaan. De studenten zullen er alles aan doen om wat ze over vrede en recht hebben geleerd, te gebruiken in hun werk en door te vertellen. In de Bibliotheek van het Vredespaleis zijn over Internationaal Recht heel veel boeken te vinden en iedereen mag ze komen lenen. Eigenlijk zijn alle regeringen in de hele wereld dus heel goed op de hoogte van wat wel en wat niet kan. Of mag. En bij onenigheid kunnen de presidenten en ministers van de landen maar liefst terecht bij twee verschillende rechtbanken, allebei te vinden in een prachtig paleis ...

En dat doen ze gelukkig ook heel vaak. Niet alleen al die verschillende paleisbewoners doen enorm hun best. De ministers en presidenten van veel landen verdienen ook wel een applausje! Over veel problemen hebben ze ondertussen goede afspraken gemaakt en die in verdragen opgeschreven. En als landen toch niet zo blij zijn met de afspraak, of als er een nieuw probleem bij is gekomen, dan gaan ze eerst maar eens even met elkaar om de tafel. En als ze het dan tóch, tóch niet eens worden... dan weten ze waar ze moeten zijn.

Dat zoveel landen wilden dat het Vredespaleis er kwam en er in het Vredespaleis al zoveel ruzies zijn opgelost, laat zien dat je altijd moet blijven hopen op een betere wereld voor iedereen!

Moeilijke Woorden Lijst

Arbitrage – tot een goede oplossing komen door goed te praten met diegenen die een ruzie hebben en een beslissing nemen door te kijken naar wetten, regels en verdragen

Conferentie – een bijeenkomst over een bepaald onderwerp

Conflict - ruzie

Diplomaat – iemand die onderhandelt namens zijn land met een ander land

Neerleggen bij een oordeel – je bent het eens met de beslissing, ook al vind je het niet zo leuk

Partij – degene die de ruzie heeft waarover de rechtbank een beslissing neemt. Heeft een land een ruzie met een ander land? Dan worden de landen partijen genoemd. Heb jij ruzie met je buurjongen? Dan zijn jij en de buurjongen de partijen.

Rechtbank – een organisatie die beslist wie er bij onenigheid gelijk heeft en wie niet, door te kijken naar wetten, regels of afspraken. Deze beslissing wordt altijd gemaakt door een of meerdere rechters

Verenigde Naties – een organisatie van bijna alle landen van de wereld waarin zij met elkaar overleggen over problemen en goede afspraken maken. Ook helpen de landen elkaar als er hongersnood is, een natuurramp of bij andere grote problemen die het land zelf niet op kan lossen

Verdrag – een afspraak tussen landen die is vastgelegd op papier. De landen die de afspraak met elkaar maakten hebben hun handtekening onder de afspraak gezet. Zo weet je dat ze het allebei eens zijn met deze afspraak.

Vertegenwoordiger – iemand die spreekt namens een land of een bedrijf of bijvoorbeeld je school

Dit Spreekbeurtpakket is gemaakt door de Carnegie Stichting. De Carnegie Stichting zorgt iedere dag goed voor het Vredespaleis en vindt het daarom belangrijk dat iedereen weet wat er voor mooie en bijzondere dingen in het paleis gebeuren.

Maar de Carnegie Stichting vindt het misschien nog wel belangrijker dat er niet alleen in het mooie Vredespaleis aan vrede wordt gewerkt, maar dat iedereen op zijn eigen manier iets doet voor meer vrede.

We vinden het daarom FANTASTISCH dat jij je spreekbeurt over het Vredespaleis houdt!

Carnegie Stichting

November 2020

Illustraties: Gradi Nitert

Vormgeving: Reinier Hamel

Tekst & Concept: Christien Uringa

Niets uit deze uitgave mag zonder

toestemming gekopieerd of

gepubliceerd worden